

τ σ ο υ ν ὤ. β) Τίλλω, ἀποσπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τινος Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἀναρριχῶμαι.

γραφοῦλισμαν τό, Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γραφοῦλιγμαν Πόντ. (Τραπ.) γαρβούλισμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) χαρβούλιγμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α φ ο υ λ ῖ ζ ω.

1) Ἀμυχή δι' ὀνύχων ἢ δι' ὀξέος ὀργάνου Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. εἰς λ. γ ρ α τ σ ο ὕ ν ι σ μ α. 2) Τὸ τίλλειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τινος εἰς διαπληκτισμὸν Πόντ. (Κερασ.) Συνών. εἰς λ. γ ρ α φ ῖ τ σ α.

γραφτήρι τό, Ἡπ. (Δρόβιαν.)—Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ᾶ φ ω. Ὁ τύπ. γ ρ α φ τ ῆ ρ ι καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ κιμωλία μετὰ τὴν ὁποίαν γράφομεν Ἡπ. (Δρόβιαν.) 2) Γ ρ α φ ε ῖ ο 2, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

γράφτης ὁ, Ἀθῆν. Ναύστ. Πειρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) γραφτής Χίος (Πυργ.) Θηλ. γράφτρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ᾶ φ ω. Ὁ τύπ. γ ρ α φ τ ῆ ς κατ' ἀναλογ. πιθαν. πρὸς τὸ μ α θ η τ ῆ ς.

1) Ὁ γράφων, ὁ συγγραφεὺς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος (Πυργ.): Ἡ γάττα λείπει γράφτρα, γιὰτ' ἵκεῖ π'πιρπατάει γράφ' μὴ τὰ πονδάρια τ'ς Αἰτωλ. 2) Ἐργαλεῖον εἰς χρῆσιν τῶν γλυπτῶν, μηχανουργῶν, ξυλουργῶν, διὰ τοῦ ὁποῦ χαράσσουσιν εὐθείας γραμμὰς ἐπὶ ξύλων, λίθων ἢ μεταλλῶν Ἀθῆν. Ναύστ. Πελοπν. (Βούρβουρ.): Πᾶρε αὐτὸ τὸ ξύλο καὶ τραύηξε μετὰ τὸ γράφτη ἀκριβῶς ὅσο χρειάζεται καὶ ξεχόντρυνέ το μετὰ τὸ χοντροροόκανο Ναύστ.

γραφτιάς ὁ, Ἡπ. (Δρόβιαν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ α φ τ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ ς.

Εἶδος σταφυλῆς, ἡ ὁποία εἶναι λευκὴ καὶ δι' ἐρυθρῶν γραμμῶν πεποικιλμένη.

γραφτίκι τό, Λεξ. Βλαστ. 427 γραφτίκ' Μακεδ. (Βελβ.) Πληθ. γραφτίκια Σέριφ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ α φ τ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί κ ι. Ὁ τύπ. γ ρ α φ τ ῖ κ ι α καὶ ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1746 ἐκ Χίου: «ἀσλάνια ἔξι καὶ τὰ γραφτίκια». Περὶ τοῦ τύπ. τοῦ πληθ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 203. Πβ. τὰ ἀνάλογα β ο υ λ λ ω τ ῖ κ ι α, β ρ ε τ ῖ κ ι α, θ ρ ε φ τ ῖ κ ι α, σ υ χ α ρ ῖ κ ι α.

1) Τὸ πτηνὸν Σπίτζα ἢ ἀκανθοφάγος (Fringilla carduelis) τῆς οἰκογ. τῶν Σπιζιδῶν (Fringillidae), ἡ ἀκανθὶς ἢ ἀκανθυλλὶς τῶν Ἀρχαίων Μακεδ. (Βελβ.)—Λεξ. Βλαστ. 427. Συνών. εἰς λ. γ ρ α μ μ α τ ῖ κ ι. 2) Αἱ δαπάναι, τὰ ἐξοδα γραφῆς ἢ ἀντιγραφῆς ἐγγράφου, τὰ γραφικὰ Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1746 ἐκ Χίου ἐνθ' ἄν. 3) Ἡ σύνταξις τοῦ προικοσυμφώνου Σέριφ.: Πᾶμε 'ς τὰ γραφτίκια.

γραφτικὸς ἐπιθ. ἀμάρτ. Οὐσ. οὐδ. γραφτικά Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ α φ τ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ὸ ς.

Ὡς οὐσ. τὰ ἐξοδα τοῦ ζωγραφίσματος: Ἄσμ.

—Θοδώρα, ποιὸς σοῦ τὰ 'γραφε τὰ φρύδια σου τὰ μαῦρα;

—Ἡ μάνα μου μοῦ τὰ 'γραφε τὰ φρύδια μου τὰ μαῦρα.

—Βάνω κ' ἐγὼ τὰ γραφτικά νὰ τὰ χαροῦμι ἀντάμα.

γραφτὸς ἐπιθ. σύνθηθ. γραφτέ Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.) Οὐδ. γραφτόν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Νικόπ. Οἶν.) γραφτὸ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γραφτέ Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. γ ρ α π τ ὸ ς. Ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1836 μαρτυρεῖται ὁ τύπ. ἔ γ ρ α φ τ ὸ ν τό, Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 451 «καὶ ἂν κανένας παρακούσῃ τὸ ἐγραφτόν μας... νὰ παιδεύονται».

1) Ἐγγραφός, γεγραμμένος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Νικόπ. Οἶν.) Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Πραστ. Χαβουτσ.): Τοῦ τὰ πῆγα ὅλα γραφτά. Νὰ μοῦ τὰ κάνης γραφτά. Νὰ μοῦ τὸ δώσης γραφτὸ σύνθηθ. Τὰ 'χει τὰ τραγούδια ὅλα γραφτά Πελοπν. (Μηλ.) Ν' ὁράκα γραφτέ τάν' τὸ πέτσε (τὸ εἶδα γεγραμμένον ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν) Βάτικ. Ν' ἔμα ἔχον γραφτέ νὰ μόλη (τοῦ εἶχα γράψῃ νὰ ἔλθῃ) Πραστ. Ἐχω μά-νι γραφτέ τὸ γράμμα (τὸ ἔχω γράψῃ τὸ γράμμα) Χαβουτσ. Ὁ Νιχάλη ἐνι γραφτέ νὰ ζάη στραγιώτα (ὁ Μιχάλης εἶναι γεγραμμένος νὰ πάη στρατιώτης) Καστάν. Τοῦ τὰ δώκανε γραφτά οἱ ξεγεννητρες Σ. Μελά, Κόκκιν. πουκάμ., 41 || Φρ. 'Σ τὸ δίνω γραφτὸ (σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ρητῶς, ὑπευθύνως) σύνθηθ. Τοῦ τό 'καμε γραφτὸ (τὸν εἰδοποίησε ἐγγράφως) σύνθηθ. || Ἄσμ.

Καὶ τοῦ τό 'κάμασι γραφτὸ | πὼς ἐσυνέβη τὸ κακὸ (ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γραφτὸ λιθάρι Πελοπν. (Λαγκαδ.) 2) Ὁ πεποικιλμένος διὰ σχεδίων ἢ κεντημάτων, ὁ ἐξωγραφημένος Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκυρ. —Α. Χατζημιχ., Ἑλλήν. τέχν. Σκυρ., 111, 113 I. Γρυπάρ., Σκα-ραβ., 84.—Λεξ. Βλαστ. 325 Πρω. Δημητρ.: Γραφτά βρα-κιά (τὰ ἔχοντα χρωματιστὰ κεντήματα) Καλάβρυτ. Βελο-νιά γραφτή (εἶδος κεντήματος) Σκυρ. Τὰ περισσότερα κεν-τήματα εἶναι γραφτά, δηλαδὴ σχεδιασμένα πάνω 'ς τὸ πανί... 'ς τὰ γραφτά κεντήματα τὸ σχέδιο εἶναι καμωμένο μετὰ μελάνι καὶ μ' ἐλεύθερο χέρι Α. Χατζημιχ., ἐνθ' ἄν., 111. Οἱ γραφτές βελονιῆς κεντριοῦνται ὅλες 'ς τὸ τελάρο καὶ εἶναι πολλὲς Α. Χατζημιχ., ἐνθ' ἄν., 113 || Ἄσμ.

Ἀνάμεσα 'ς τὰ φρύδια σου γραφτὸ τζαμί θὰ χτίσω καὶ ντερβισάκι θὰ γενῶ, νὰ 'ρθῶ νὰ σὲ φιλήσω

Ἡπ. || Ποίημα.

Οἱ παντρεμένες ξενοχτοῦν | γιὰ τὰ σμιχτά γραφτά σου φρύδια

I. Γρυπάρ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχαία. Βλ. Εὐριπ., Ἀ-ποισπ., 764 (ἐκδ. Α. Nauck) «γραπτοὺς τ' ἐν ἀετοῖσι πρόσ-βλεψον τύπους». Ἐξ Ἀθηναϊκοῦ ἐγγράφου τοῦ 1764 ἔχο-μεν «προσκεφαλὰδια γραφτά». Δ. Καμπούρ., Μνημ. Ἱστορ. Ἀθην. 3, 64. 3) Ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένος Νάξ. (Ἀπί-ρανθ.) : Γραφτὸς σοῦ 'τον εὐτὸς (ἐκ τῆς τύχης αὐτὸς σοῦ ἦτο προωρισμένος). Γραφτὸς μοῦ 'τονε κ' εὐτὸς ὁ καμὸς νὰ τόνε περάσω. Μὴ σεκληδίξῃσαι, πὼς δὲν τὴν ἤπηρες, παι-δί μου, μὰ βορεῖ νὰ 'ν' ἄλλη γραφτὴ σου (μὴ στενοχωρῇσαι, διότι δὲν ἔλαβες αὐτὴν ὡς σύζυγον, παιδί μου, μπορεῖ ἢ μοῖρα νὰ σοῦ ἔχῃ ὀρίσει ἄλλην).

Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ., γυναικεῖος χιτῶν, μεταξοκέντητος εἰς τὸ κάτω μέρος καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειρίδων Εὐβ. (Αἰδηψ.): Ἡ γραφτή.

